

[Bertel Haarder]

endnu? Så må vi vente, til ulykkerne tårner sig endnu mere op, og så må de gå tilbage og sige: nu må der ske noget mere. Det er jo psykologien i disse dage, og den ville jeg ønske at hr. Arne Bjerregaard ville tænke grundigt over.

Venstre har ikke angrebet nogen som helst for besparelserne på seminarierne. Vi har kun sagt én ting, som ikke har et klap med udgifterne at gøre, nemlig at vi ikke kan forstå, hvorfor også de store seminarier skal ned på 12 hold. Hvad er det for et lighedstyranteri, når det ikke vil koste noget at lade dem tilbyde 16? Det er vores eneste lille sidebemærkning til spørgsmålet om seminarier. Vi har ikke engang sagt, at der ikke må nedlægges ét eneste seminarium. Selv det har vi undladt at sige, skønt det havde været et billigt point at score.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg har også studeret psykologi, og jeg ved udmærket, at psykologi kan anvendes forskelligt, hvad enten man er i opposition eller ej.

Jeg må bare sige til det postulat, hr. Bertel Haarder fremkommer med, nemlig at fordi vi går med, så er det anderledes, end hvis venstre er med, at det er muligt, venstre har en større kompetence, en større ekspertise, en større talmæssig magt, men venstre havde 13 måneder til at prøve det i. Vi har kun haft tiden fra maj måned. Jeg må lige gøre hr. Bertel Haarder opmærksom på, at vi havde hverken lod eller del i det, regeringen gjorde i december. Vi stemte for, at lønmodtagerne skulle miste nogle dyrtidsportioner, og vi stemte for prisstoploven, ikke andet. Det var vi gået til valg på, og så stemmer vi selvfølgelig for det, vi er jo et seriøst parti. Men ellers har vi kun haft tiden fra maj, hvor vi har indgået forliget, som har en betydelig større effekt end det, venstre på 13 måneder fik gennemført med socialdemokratiet.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg takker formanden for opfordringen til ikke at lave en finanspolitisk debat, og jeg skal også afholde mig fra det denne gang, selv om opfordringerne har været talrige.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til hr. Askjær Jørgensen, som talte om, at vi havde

tænkt på mange tal. Det er rigtigt, det har vi gjort. Vi har udformet det i konkrete forslag om begrænsninger i de offentlige udgifter såvel i kommunal regie som i statslig regie. Vi har fremlagt det som ændringsforslag til finanslovsforslaget. Det skal vi diskutere i næste uge. Lad os så se, om der også er tilslutning, når vi er ovre i realiteternes verden, fra de partier, der tænker på større tal, end vi gør.

Jeg skal sige til fru Ingerlise Koefoed – jeg håber ikke, det skuffer hende – at da jeg gjorde min bemærkning for om appellen til de partier, der følte ansvar, havde jeg altså ikke tænkt på SF som et af de partier, der var uden for rækken. Når jeg slet ikke havde fru Ingerlise Koefoed og SF i tankerne, så hænger det sammen med, at vi på en række felter, lad mig bare nævne forsvar og EF, har en væsentlig forskellig opfattelse af tingene, som gør, at der ikke er realitet i, at vi i den store sammenhæng kan lave tingene sammen.

Nej, det, jeg havde i tankerne, var selvfølgelig fremskridtspartiet, og jeg behøver ikke bruge megen argumentation på, hvorfor jeg skilte dem ud forlods, og hvorfor de ikke var inde, da vi i foråret forsøgte at få et bredt samarbejde omkring den økonomiske politik. Jeg kan bare henvise til det forslag, vi har til behandling lidt senere i dag. Det illustrerer med al tydelighed, at der ikke er nogen grund til at beskæftige sig med fremskridtspartiet som et parti, vi kan arbejde sammen med.

Jeg vil nævne én ting mere, og det er det synspunkt, som også hr. Askjær Jørgensen har givet udtryk for her i dag, nemlig argumentationen om, at vi kan løse de alvorlige økonomiske problemer, vi er inde i, uden at det gør ondt nogen steder. Vi har hørt det igen i dag. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at vi ikke kan løse Danmarks økonomiske problemer, uden at det gør ondt. Det gør meget ondt. Det oplever vi med de ting, vi gennemfører med virkning fra 1981. Der er ikke nogen anden vej, end at vi i den tid, det tager at bygge en stærkere produktionssektor, må bremse sådan op i den offentlige udgiftsvækst, at det gør ondt.

Men det er ikke sådan, at det offentlige er noget, der er borgerne uvedkommende. Man kan ligesom få fornemmelsen af af Hr. Askjær Jørgensens argumentation, at det of-